

Kendlimajori szemle a Magyar Plakát Házban

(Földrészek művészeinek, műveinek párbeszéde)

A Magyarországon működő, nemzetközi művésztelep között is különleges helyet foglal el a Kendlimajorban működő formáció. Hisz egy magánvállalkozás és egy művész egymásra találásából született, itt, a Dél-Dunántúlon, Kanizsa szomszédságában. Tavaly már a 19. alkalommal került megrendezésére, nemcsak népes, de különleges, távoli országok művészeinek részvételével. Hiszen elmondható: nem minden nap találkozunk üzbég, malajziai, egyiptomi alkotók munkáival, s ugyankkor az európai –sőt, közép-európai festők, szobrászok is szép számmal képviseltetik magukat. Különleges a művésztelep azért is, mert művésztelep vezetője, Ludvig Zoltán festőművész és fia, Dániel maga is aktívan kiveszi részét az alkotómunkából a tábor időszakában, számukra ez a „társas magány”, ami az alkotás elmélyült időszakát jelenti, kihívás, tanulás és megmerítkezés a képzőművészeti trendnek

„mélyáramlataiban”. S nem beszélve arról, hogy vannak több éve visszatérő művészek, mint a spanyol D. Pueyo Otal, az osztrák-horvát Zeljko Hudek, vagy olasz Giuseppe Strano Spitu. S végül említsük meg: Ludvigék mindig figyeltek arra, hogy hazai, régióbeli alkotók is meghívást kapjanak, és egyenrangú partnernek érezzék magukat a nemzetközi (él)mezőnyben.

Az év végén – januárig áthúzódóan – a Magyar Plakát Ház rusztikus, emeleti kiállítóterében kapott helyet a 11-es művésztelep reprezentatív anyaga. A látványos, változatos művek még a laikusokat, a modern képzőművészettől idegenkedőket is elgondolkodtathatták, sőt, meggyőzhették. S tárlatlátogatók szerencsésnek érezték magukat: hiszen egyetlen helyre koncentráltan a nemzetközi képzőművészeti élet legkülönbözőbb rétegeiben tehettek izgalmas, vizuális utazást.

A széleskörű áttekintés arról is hírt adhatott:

Walter
Gábor
Jazz

a figuratív tendenciák másutt is megéledtek, erőre kaptak. S klasszikus műfajok megjelenése – csendélet, zsánerkép, tájkép – ugyancsak nem magyar sajátosság. A malajziai Eston Tan Halászfaluja erőteljes, tömör barna kolorittal, vastag festékréteggel van felrakva. A tengerre kifutó csatorna-utcácska törékeny házikói emberi jelenlét nélkül is mesélnek lakóikról. A tájkép – az orosz Liliana Spiktorenko felfogásában – sajátos, lírai, dekoratív, álomszerű látomássá alakul. Kecsesen kanyaruló nyárfasora kétségtelenül a helyi motívumokra vezethető vissza (Perspektíva). Kotnyek István szenzibilisen, tömör rőtbarناسárga színekkel felrakott erdőrészlete előterében megjelennek a festő által kedvelt gyümölcsök, körték, almák, mintegy a realitás-szürrealitás határán egyensúlyozva. A német-magyar Jozef Hasenöhrl tájképét szimbolista tartalmakkal – magasba emelkedő papírcsónak motívumával – terheli meg. ósa Ede, a magyar pasztellművészet meghatározó mestere, ezúttal sem tagadta meg magát. Műterem-entériőre az alkotáshoz szükséges eszközök, tárgyak, s a belső tér kecses kompozíciója, a pasztellkréta minden árnyalatát, kifejező erejét bemutatva. Egyik legizgalmasabb alkotás a fehérorosz-belga Natalya Zaloznaya Nyitott könyve. A látszólag tájképet látunk: csak figyelmesebb vizsgálódás után derül ki, egy monumentális, nyitott könyv emelkedik ki, illetve olvad bele a bravúrosan megfestett tájformációkba. Az üzbég

Adilov Kabul vörösen izzó pusztaságot mutat be, felülről, a tavacskára hajló, szomját oltó tehénnel. Az osztrák Deitlinde Baldauf szinte reneszánsz hangulatú, harmóniát sugárzó madonna-képet, vegyes technikájú grafikát állított ki. Az anyagyermek kapcsolat bensőséges ábrázolója szemmel láthatóan a klasszicitás felé tájékozódott. Mások groteszk, torzító optikával, lelki-tudati tartalmak megjelenítésére törekedve ábrázolják figuráikat. Az orosz Vladimir Ryabcikov – babaszerű, segélykérő tekintetű – kislányt állít képe központjába, a gyermeki lét kiszolgáltatottságát érzékeltetve. Balogh István Péter – némi meglepetést keltve – *Inas* című képével rukkolt ki. Óhatatlanul eszünkbe jut Munkácsy Ásító inasa, de itt nem erről van szó. A gyanakvó tekintetű, fiatal férfi – könyvkötő vagy nyomdász műhelyben próbálja feltalálni magát. A naivság és a rideg realitás találkozása ez az élénkpiros színekkel „előadott” jelenet. Hasonló szürrealis térbeli kalandokkal, motívumokkal zsúfolt kép Korbély István *A csodák udvarán* című festménye. A főalak, egy zavarba ejtő, csonka szárnyú angyal, aki nem tud mit kezdeni földi jelenésével. A groteszk ábrázolás profija – több hasonló képet láttunk tőle – Zeljko Hudek, aki ezúttal a Ludvig házaspár előtt tiszteleg, a maga kedvesen ironizáló módján. Léggömbjének kosarában a „szervezők”, Ludvigék emelkednek a művészet szféráinak magasába. Thang Yeok Khang (Malajzia) *Dreamscape (Álomküzdők)* című festménye azért érdekes, mert átmenetet képez a nonfiguratív, absztrakt, dekonstruktív művek felé... Képén a fekvő férfialak egy kontúrosan megfestett szörny belsejében „lebeg”, hunyt szeme mögötti látomásokkal.

Jezus Pueyo Otal (spanyol) vörös-fehér árnyalatokat egymásba játszó, dinamikus kompozíciója képmezőjében rejti el az előtűnő arcokat, míg Klaus Neuper és Georg Brandner a német absztrakt expresszionizmus logikája szerint építi jelekből, geometrikus formációkból összeálló képmezőjét, némi fakturális beütésekkel. Az egyiptomi Ahmed Sakr rendkívül finom ecsetvonásokkal megfestett, három aranyszínű tollat helyez a műve centrumába, s arab írásjelek sávja zárja le az előteret. A bolgár Ludmilla Baitseva Húsvét címmel avatja emblemikus tárgygyá, a bepólyált, szalaggal

futtatott tojást. A plasztikák közül említést érdemel a német Katalin Berecki-Kossák tömör, magába záruló, titokzatos, bronzból öntött Madár című kompozíciója.

Brunivo Butarelli (olasz) roncsolt, rozsdás vaslemezből alkot invenciózus plasztikát, míg Gisepe Strano Spitu a fa és kerámia anyagát kombinálva alkotta meg oszlopszerű alakzatát.

A hazai alkotók közül Págyi Zsóka pasztellje tűnt ki, lágy, érzékletes formációkat halmozó, kétdimenziós, lilás színekben tobzódó képfelületével. Németh Klára korábbi korszakának nosztalgikus figuráit (Szerelmespár, Egyedül) idézte meg élénk, tiszta színekkel, stilizált formákkal, bravúrosan megdolgozott tűzzománcán, Erdős János pedig Kendlimajor címmel a monokromitás felületeit olvastotta össze beszédes, térképfelülnézetre emlékeztető meleg, barnás, meditatív hatású színmezővé.

Végül – zárásképpen – említsük meg, hogy Ludvig Zoltán erőteljes, szép képekkel képviseltette magát az igényes kollekcióban. A sajátos, egyedi stílusú, organikus formációk pulzáltak, „éltek” az érzékletesen megfestett felületen (Dobbanás, „És ebből lett a lét), bizonyítva, hogy ez a vállalt

minimalizmus még mennyi meglepetést rejt. S a fiú, Ludvig Dániel szintén kített magáért: a kiállítási térben meghatározó festményekkel és plasztikákkal hívta fel a figyelmet magára. A „hal” és „körte” motívumok számtalan, szellemes kompozícióban jelentek meg, variálódtak, de találkozhattunk érzéki aktokkal, szoborcsoportokkal és festett „kőbőrönddel”, melynek címe: Kérlek, ne emelj fel! Ami már régen is nyilvánvaló volt: van „átjárás” a képeinek és plasztikáinak világában.

A 19. Művésztelep művei nem csak arról adtak képet, hogy milyen színvonalas munka folyt Kendlimajorban, hanem arról is, hogy a világ távoli pontjait összeköti a képzőművészet progresszív formanyelve, az érintkezések, áthatások természeteseek és nyilvánvalóak. S jó tudni, hogy van egy kis, nyugat-dunántúli település, amely képes fókuszba gyűjteni, értékes művekké transzponálni az ide járó, innen (is) inspirálódó alkotók megmegújuló energiáit. Kiállítási beszámolóink nem törekedtek teljességre, a főbb, megragadó műveket, tendenciákat emelte ki. Törekedve arra, hogy e töredékes, hiányos beszámolóból is kitűnjék az a káprázatos gazdagság, amelyet egy kis vidéki galéria produkálni képes.

Enteriőr
Ludvig
Dániel
munkáival